

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 41CoKR/27/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5121208932
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 04. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miriam Boborová Sninská
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2023:5121208932.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Miriam Boborovej Sninskej a členiek senátu JUDr. Miroslavy Púchovskej a JUDr. Janky Boroškovej, v právnej veci žalobcu BENCONT COLLECTION, a.s., so sídlom Vajnorská 100/A, 831 04 Bratislava, IČO: 47 967 692, zastúpeného Advokátska kancelária JUDr. Veronika Doláková, PhD., s.r.o., so sídlom Martinčekova 13, 821 01 Bratislava - mestská časť Ružinov, IČO: 50 361 368, proti žalovanému C. D., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom M. B. B., XXX XX B. B., zastúpenému Advokátska kancelária STEHURA & partners, v.o.s., so sídlom Fraňa Kráľa 2080, 022 01 Čadca, IČO: 47 246 863, o zrušenie oddĺženia pre nepoctivý zámer, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Žilina, č.k. 9Odi/1/2021-130 zo dňa 05. augusta 2022 takto

rozhodol:

- I. Rozsudok Okresného súdu Žilina, č.k. 9Odi/1/2021-130 zo dňa 05. augusta 2022, potvrdzuje.
- II. Žalovanému priznáva voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Okresný súd napadnutým rozsudkom výrokom I. žalobu zamietol a výrokom II. rozhodol, že žalovaný má voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške náhrady trov konania bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

2. V odôvodnení rozsudku súd uviedol, že žalobca sa žalobou domáhal zrušenia oddĺženia pre nepoctivý zámer. Žalobca v žalobe uviedol, že je veriteľom žalovaného titulom pohľadávky zo Zmluvy o úvere č. č. XXXXXXXXXXXX (ďalej len „Zmluva o úvere“), ktorú nadobudol na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 6. 10. 2016, uzavretej s postupcom Poštovou bankou, a.s., pôvodným veriteľom pohľadávky.

3. Žalobca ako prvý dôvod pre zrušenie oddĺženia žalovaného uviedol, že žalovaný nebol v čase podania návrhu na vyhlásenie konkurzu platobne neschopný, keďže pred vyhlásením konkurzu splácal pohľadávky žalobcu pravidelnými mesačnými splátkami vo výške priemerne 114,- Eur. Úhrady boli vykonávané aj prostredníctvom zrážok zo mzdy, žalovaný je teda zamestnanou osobou v produktívnom veku. Žalobca tvrdil, že zákon definuje platobnú neschopnosť fyzickej osoby ako stav, kedy fyzická osoba nie je schopná plniť 180 dní po lehote aspoň jeden splatný záväzok, pričom platobná neschopnosť musí byť stavom objektívnym a trvalým a nemožno za ňu považovať stav, kedy dlžník odmieta hrať svoj dlh. Podľa žalobcu by žalovaný v prípade riadneho plnenia svojich záväzkov bol schopný zo svojho príjmu splatiť všetky svoje záväzky. Poukázal na to, že formou plnenia záväzkov je v zmysle § 566 Občianskeho zákonníka aj čiastočné plnenie záväzku. Podľa žalobcu gramatickým výkladom § 566 Občianskeho zákonníka vo vzťahu k definícii platobnej neschopnosti fyzickej osoby je možné dospieť k záveru, že platobne neschopnou je len fyzická osoba, ktorá nie je schopná ani čiastočne plniť 180 dní po lehote

splatnosti aspoň jeden peňažný záväzok. Žalovaný preto podľa žalobcu nenaplnil podmienku platobnej neschopnosti. Ďalej podľa žalobcu, ak mal žalovaný poctivý zámer, keďže mal a má pravidelný príjem, mal využiť oddĺženie formou splátkového kalendára, ktorý má na vymáhateľnosť pohľadávok rovnaký právny účinok ako konkurz, avšak dochádza aspoň k čiastočnému uspokojeniu veriteľov.

4. Ako druhý dôvod pre zrušenie oddĺženia žalovaného žalobca označil skutočnosť, že žalovaný po podaní návrhu nevynaložil úprimnú snahu riešiť svoj dlh v rámci svojich možností a ani sčasti neuspokojoval pohľadávky svojich veriteľov, keďže po vyhlásení konkurzu nevykonal v prospech žalobcu žiadne úhrady svojho záväzku, a to napriek tomu, že je naďalej zamestnaný a jeho životné náklady sa nezmenili.

5. Žalovaný namietol aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu a poukázal na § 92 ods. 8 zákona č. 483/2019 Z.z. o bankách (ďalej len „Zákon o bankách“), podľa ktorého môže byť banková pohľadávka postúpená (alebo jej časť), ak je splatná, a to až po predchádzajúcej písomnej výzve a kumulatívne, ak je splnené omeškanie dlžníka so splnením postupovanej pohľadávky nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní. Pokiaľ tieto skutočnosti nie sú v čase postúpenia pohľadávky splnené, zmluva o postúpení pohľadávky je absolútne neplatná pre rozpor so zákonom. Žalobca podľa žalovaného nepreukázal, že by pohľadávka banky bola v čase jej postúpenia na žalobcu spôsobilá na postúpenie v zmysle § 92 ods. 8 Zákona o bankách, a teda, že je veriteľom žalovaného.

6. Žalovaný ďalej v konaní tvrdil, že Zmluva o úvere je spotrebiteľskou zmluvou, pričom v rozpore s § 9 ods. 2 v spojení s § 2 písm. h) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov, účinného v čase uzatvorenia zmluvy (ďalej len „Zákon o spotrebiteľských úveroch“), v zmluve absentuje údaj o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť. S poukazom na § 11 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch sa potom úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Žalobca teda nepreukázal existenciu pohľadávky žalobcu voči žalovanému.

7. Žalovaný v konaní tiež namietol, že poskytovateľ úveru v rozpore s § 7 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch nevyhodnotil dostatočne s odbornou starostlivosťou schopnosť žalovaného splácať poskytnutý úver, keďže príjem žalovaného bol 460,- Eur mesačne, výška mesačnej splátky 172,90 Eur mesačne, pričom žalovaný v zmluve uvádzal mesačné splátky iných úverov a pôžičiek vo výške 336,- Eur.

8. Žalovaný ďalej v konaní uviedol, že v čase podania návrhu na konkurz bol platobne neschopný. Nachádzal sa v tzv. úverovej špirále, kedy jeden úver prekrýval ďalším úverom. Záväzok voči žalobcovi splácal v nepravidelných splátkach, pričom z čiastočnej úhrady záväzku jedného z veriteľov nemožno urobiť záver o platobnej schopnosti dlžníka. Záväzok žalovaného voči žalobcovi mnohonásobne prevyšoval výšku splátok. Tiež uviedol, že popri žalobcovi mal žalovaný aj iných veriteľov s pohľadávkami po lehote splatnosti. Od 01.10.2017 je zamestnaný, so základnou mesačnou mzdou v čase podávania žiadosti 660,- Eur brutto. Nevlastnil a ani nevlastní žiadne nehnuteľnosti, ani majetok väčšej hodnoty. Býva u svojich rodičov v 1-izbovom byte a snaží sa zo svojho príjmu riadne hradiť svoje záväzky a životné náklady. Doposiaľ nič nezdedil, ani mu nebol poskytnutý dar alebo výhra zo stávky alebo hry. Žalovaný nesúhlasí s tvrdením žalobcu, že pre osoby s príjmom je určený splátkový kalendár. Skutočnosť, že bol v čase podania návrhu v pracovnom pomere nemôže byť pre neho priťažujúcou okolnosťou.

9. Žalobca v reakcii na tvrdenia žalovaného uviedol, že účelom ustanovenia § 92 Zákona o bankách je úprava výnimiek z bankového tajomstva. Toto ustanovenie nehovorí o podmienkach platnosti postúpenia pohľadávok, ale iba o podmienkach, za splnenia ktorých nedochádza k porušeniu bankového tajomstva. Vzťah medzi bankovým tajomstvom a platnosťou postúpenia preto treba vykladať tak, že porušenie bankového tajomstva, vrátane porušenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách, nevedie k súkromnoprávnej sankcii v podobe neplatnosti postúpenia, ale k sankciám predpokladaným Zákom o bankách, ako aj k zodpovednosti za škodu. Ak by však žalobca pripustil, že § 92 ods. 8 Zákona o bankách diktuje podmienky platnosti postúpenia, tak potom výzva na úhradu dlžnej sumy zo dňa 12. 7. 2013, ktorou pôvodný veriteľ žalovaného vyhlásil predčasnú splatnosť úveru, predstavuje zároveň výzvu banky v zmysle § 92 ods. 8 Zákona o bankách. Žalovaný tak bol v čase postúpenia pohľadávky (2016) jednoznačne viac ako 90 dní v omeškaní s plnením svojho peňažného záväzku. K namietanej absencii údajov o celkovej čiastke úveru v Zmluve o úvere žalobca poukázal na uznesenie Krajského súdu v Nitre č. k. 15Co/82/2018-120 zo dňa 28. 5. 2020, podľa ktorého, ak zmluva obsahuje informácie, z ktorých je

možné zistiť celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, a to jednoduchým matematickým súčtom výšky poskytnutého úveru a celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom, nemožno absenciu údajov o súčte týchto dvoch súm sankcionovať bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou zmluvy o úvere, zvlášť, ak bol žalovaný ako spotrebiteľ na uvedenú skutočnosť v zmluve výslovne upozornený. Žalobca tiež poukázal na to, že pohľadávku si riadne prihlásil do konkurzu a správca ju nerozporoval. Tvrdil, že pôvodný veriteľ skúmal bonitu žalovaného.

10. Žalovaný v reakcii na tvrdenia žalobcu uviedol, že vyhlásenie mimoriadnej splatnosti celého úveru právnym predchodcom žalobcu listom zo dňa 12.7.2013 je neplatným právnym úkonom pre rozpor s § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, nakoľko žalovaný nebol zo strany banky vopred, v lehote nie kratšej ako 15 dní, upozornený na uplatnenie práva zosplatniť celý úver. Bez ohľadu na uvedené, absentuje následná písomná výzva banky na zaplatenie dlhu po uplynutí 90-tich kalendárnych dní po dni mimoriadnej splatnosti úveru. Žalovaný tiež poukázal na to, že popieracie právo má v konkurze iba iný veriteľ, nie správca. S poukazom na dátum vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru listom zo dňa 12.7.2013 je pohľadávka žalobcu premlčaná. Žalovaný predložil sumárny prehľad veriteľov prihlásených do konkurzu.

11. Žalobca na nariadenom pojednávaní uviedol, že na platobnú neschopnosť dlžníka nemožno nazerať len čisto z hľadiska naplnenia formálnych znakov platobnej neschopnosti, ako sú vymedzené v § 3 ods. 2 Zákona o konkurze a reštrukturalizácii, nakoľko ich splnenie môže sám dlžník svojim účelovým konaním docieľiť práve tým, že prestane splácať jeden zo svojich dlhov, resp. jeden zo svojich záväzkov. Žalobca tvrdil, že žalovaný v žiadnom podaní neuviedol, aký mal reálny príjem pred podaním návrhu na vyhlásenie konkurzu, aké boli jeho reálne výdavky, ani iné objektívne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali podanie návrhu

12. Žalovaný na pojednávaní uviedol, že skutočnosť, že na jeho majetok bolo v čase podania návrhu vedené exekučné konanie, za súčasnej existencie plurality veriteľov, poukazuje na jeho platobnú neschopnosť. Poukázal na to, že momentom doručenia upovedomenia o začatí exekúcie exekútor zakáže disponovať dlžníkovi s majetkom. Ak by aj dlžník akokoľvek chcel dobrovoľne čiastočne uspokojovať iného veriteľa, nemôže tak urobiť, nakoľko by konal v rozpore s Exekučným poriadkom a dokonca by sa vystavoval hrozbe trestného stíhania, či už marenia exekučného konania alebo trestného činu zvyhodňovania veriteľov.

13. Súd konštatoval, že v konaní neboli, s výnimkou tvrdení žalovaného o neskúmaní bonity žalovaného právnym predchodcom žalobcu a o absencii výzvy podľa § 92 ods. 8 Zákona o bankách, sporné skutkové tvrdenia. Sporné boli právne otázky. Nesporným tak v konaní podľa súdu prvej inštancie bolo, že žalovaný pohľadávku žalobcu splácal v nepravidelných splátkach, že od 1. 10. 2017 je zamestnaný, že jeho základná mesačná mzda v čase podania návrhu na konkurz bola 660,- Eur brutto, že po oddĺžení neposkytol žalobcovi žiadne finančné prostriedky na úhradu svojho záväzku a že žalobca si pohľadávku prihlásil do konkurzu a pohľadávka bola zistená. Nesporné boli aj ďalšie skutkové tvrdenia žalovaného týkajúce sa jeho osobných, majetkových a bytových pomerov.

14. Súd vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi a konštatoval, že primárne skúmal včasnosť podanej žaloby a vecnú legitimitáciu strán sporu. Uviedol, že konkurz na majetok žalovaného bol vyhlásený dňa 06.06.2019, pričom žaloba bola súdu doručená dňa 25.10. 2021, teda bola podaná v lehote podľa § 166f ods. 1 ZKR. Ďalej súd skúmal aktívnu vecnú legitimitáciu žalobcu. Žalovaný s poukazom na porušenie § 92 ods. 8 Zákona o bankách namietal, že žalobca nie je veriteľom žalovaného, keďže zmluva o postúpení pohľadávky je absolútne neplatná. Podľa názoru súdu však žalobca preukázal, že písomná výzva podľa § 92 ods. 8 Zákona o bankách realizovaná bola. Za takúto výzvu je možné považovať výzvu zo dňa 12.07.2013. Súd mal za to, že písomná výzva zo dňa 12.07.2013 je teda výzvou banky podľa § 92 ods. 8 Zákona o bankách. S poukazom na dátum postúpenia pohľadávky (06.10.2016) je splnená aj ďalšia podmienka, a to nepretržité omeškanie dlžníka so splnením záväzku dlhšie ako 90 kalendárnych dní. Súd uviedol, že opak nebol tvrdený. Otázka platnosti alebo neplatnosti zosplatnenia celého úveru podľa súdu nie je v tejto súvislosti relevantná, pričom žalovaný bol v čase realizovania výzvy nesporne v omeškaní s plnením aspoň časti svojho záväzku voči právnemu predchodcovi žalobcu. Po realizácii písomnej výzvy zo dňa 12.07. 2013, vychádzajúc zo znenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách, už nebolo nutné realizovať ďalšiu výzvu po 90-tich kalendárnych dňoch, ako tvrdí žalovaný. Pokiaľ žalovaný namietal, že úver je bezúročný a bez poplatkov, súd konštatoval, že žalovaný neuvádzal v tejto súvislosti

žiadne skutkové tvrdenia, ktoré by mohli mať vplyv na existenciu aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v konaní. Vzhľadom na uvedené dospel súd k záveru, že žalobca je veriteľom žalovaného a taktiež, že je veriteľom dotknutým oddĺžením, keďže jeho pohľadávka vznikla pred rozhodujúcim dňom (§ 166a ods. 1 písm. a) ZKR) a zároveň nejde o oddĺžením nedotknutú pohľadávku (§ 166c ZKR). Ide teda o v dôsledku oddĺženia žalovaného nevymáhateľnú pohľadávku. Súd poukázal aj na to, že žalobca (správne má byť žalovaný) sám označil žalovaného (správne má byť žalobcu) ako svojho veriteľa v zozname veriteľov. Vznesená námietka premlčania pohľadávky je podľa súdu v konaní o zrušenie oddĺženia bez právneho významu. Súd mal za to, že žalovaný je teda v konaní pasívne vecne legitímovaným subjektom.

15. Súd ďalej uviedol, že inštitút zbavenia sa dlhov formou oddĺženia je právnym nástrojom určeným pre dlžníka - fyzickú osobu, ktorým možno za podmienok ustanovených v ZKR dosiahnuť nevymáhateľnosť pohľadávok v rozsahu, v ktorom nie sú kryté hodnotou majetku dlžníka. Súd tiež konštatoval, že poctivý zámer dlžníka pri oddĺžení sa skúma výlučne v rámci konania o návrhu na zrušenie oddĺženia pre nepoctivý zámer. Ustanovenie § 166g ods. 1 ZKR definuje poctivý zámer dlžníka, pričom ho viaže na správanie dlžníka po podaní návrhu na vyhlásenie konkurzu. Ustanovenie § 166g ods. 2 ZKR zase uvádza, kedy o poctivom zámere dlžníka nemožno hovoriť, pričom môže ísť o konanie dlžníka ako pred, tak i po podaní návrhu. Dôkazné bremeno v konaní nesie veriteľ, ktorý musí nepoctivý zámer dlžníka preukázať.

16. Súd konštatoval, že ďalej skúmal, či žalobca preukázal nepoctivý zámer žalovaného pri oddĺžení.

17. Pokiaľ žalobca zastával právny názor, že v prípade, ak má dlžník aspoň nejaký príjem, z ktorého môže aj len čiastočne uhrádzať svoje záväzky, nemožno hovoriť o jeho platobnej neschopnosti, súd sa s takto prezentovaným výkladom žalobcu definície platobnej neschopnosti fyzickej osoby podľa ZKR nestotožnil. Konštatoval, že zákonná definícia platobnej neschopnosti vyžaduje splnenie dvoch podmienok, a to existenciu aspoň jedného splatného peňažného záväzku a uplynutie doby viac ako 180 dní po splatnosti tohto záväzku, v rámci ktorej fyzická osoba nie je schopná takýto záväzok plniť. Súd konštatoval, že podstatou definície platobnej neschopnosti fyzickej osoby však nie je to, či je dlžník schopný uhradiť svoj záväzok v splátkach, ale či disponuje dostatkom finančného majetku, ktorým by záväzok v jeho splatnej výške mohol uhradiť v celosti. Výklad, že platobná schopnosť znamená schopnosť (možnosť) plniť 180 dní omeškaný splatný záväzok po častiach (v splátkach), ad absurdum aj jedno Euro mesačne, nemá podľa názoru súdu žiadnu oporu v texte zákona. Takýto výklad by podľa súdu navyše celkom nespravodlivo znevýhodňoval dlžníka ekonomicky aktívneho a zaradeného do pracovného procesu oproti dlžníkovi záhaľčivému a nečinnému. Pokiaľ žalobca vykladá definíciu platobnej neschopnosti podľa ZKR v spojení s ustanovením § 566 Občianskeho zákonníka, tieto ustanovenia podľa názoru súdu nie je možné vykladať vo vzájomnej súvislosti. Kým ustanovenie § 566 Občianskeho zákonníka upravuje spôsob (čiastočného) zániku záväzku, ustanovenie § 3 ods. 2 ZKR definuje formu úpadku fyzickej osoby, teda zákonom vymedzený stav majetkových pomerov dlžníka. Súd sa tak nestotožnil ani s právnymi závermi uvedenými v rozhodnutiach súdov, na ktoré žalobca poukazoval v žalobe, v prípade ktorých nešlo o ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít (čl. 2 ods. 2 Civilného sporového poriadku).

18. Pokiaľ žalobca argumentoval, že dlžník si môže stav platobnej neschopnosti prívodiť sám tým, že prestane svoje záväzky splácať, súd uviedol, že sa to nedá vylúčiť, avšak úmyselné uvedenie sa do stavu platobnej neschopnosti je dôvodom na zrušenie oddĺženia pre nepoctivý zámer dlžníka (§ 166g ods. 2 písm. e) ZKR).

19. Súd tiež konštatoval, že žalobca v konaní neprodukoval žiadne skutkové tvrdenia, ktoré by boli schopné vyvrátiť domnienku existencie platobnej neschopnosti žalovaného pri podaní návrhu na vyhlásenie konkurzu, a ktoré by bolo možné v rámci následného dokazovania potvrdiť alebo vyvrátiť.

20. Pokiaľ žalobca namietal, že žalovaný nemal podať návrh na vyhlásenie konkurzu, ale len návrh na určenie splátkového kalendára, súd nesúhlasil ani s týmto tvrdením. Konštatoval, že konkurz a splátkový kalendár sú dva možné spôsoby riešenia úpadku fyzických osôb, pričom voľba je na dlžníkovi. Splátkový kalendár je podľa súdu určený skôr pre riešenie úpadku dlžníkov, ktorí si chcú svoj majetok ponechať (na rozdiel od konkurzu totiž nedochádza k jeho speňaženiu). Splátkový kalendár musí poskytnúť uspokojenie aspoň 30 % z nezabezpečených pohľadávok veriteľov a zároveň aspoň o 10 % vyššie ako v konkurze. Voľba riešiť úpadok cestou konkurzu a nie splátkovým kalendárom nezakladá prezumpciu

nepoctivého zámeru dlžníka. Súd ďalej uviedol, že príjmové pomery dlžníka mu nemusia splátkový kalendár ani umožňovať.

21. K druhému dôvodu pre zrušenie oddlženia žalovaného súd konštatoval, že nebolo sporné, že žalovaný po vyhlásení konkurzu na nevymáhateľnú pohľadávku žalobcu neuhradil nič. Podľa súdu však žalobca vychádza z nesprávnej interpretácie § 166g ods. 1 ZKR. Z tohto ustanovenia podľa súdu nevyplýva, že by sa poctivosť zámeru dlžníka po podaní návrhu posudzovala podľa toho, či dlžník uhradil niektorú z oddlžením nedotknutých pohľadávok. Ak by to tak bolo, inštitút oddlženia ako šanca na nový začiatok pre dlžníkov by nemal žiadny zmysel. V § 166g ods. 1 ZKR uvedenú „úprimnú snahu riešiť svoj dlh v medziach svojich možností a schopností“ treba vykladať v súvislosti s poskytovaním súčinnosti správcovi a veriteľom, snahou zamestnať sa, zabezpečiť si príjem a v prípade nie nepatrného dedenia, daru alebo výhry zo stávky a hry s ponúknutím aspoň polovice dobrovoľne veriteľom na uspokojenie nevymáhateľného dlhu. Poctivý zámer dlžníka však nemožno posudzovať podľa toho, či dlžník uhradil alebo neuhradil niektorý z jeho nevymáhateľných dlhov, keďže takýto výklad by išiel proti podstate inštitútu oddlženia. Žalobcom uvádzaný dôvod teda podľa súdu prvej inštancie nemôže byť dôvodom pre zrušenie oddlženia, nakoľko nesvedčí o nepoctivom zámere dlžníka.

22. S poukazom na uvedené súd konštatoval, že žalobca nepreukázal nepoctivý zámer žalovaného v oddlžení. Súd preto žalobu zamietol. Pokiaľ žalobca namietal, že žalovaný nepreukázal svoje príjmy, výdavky a podobne, ide o neopodstatnenú výhradu vo vzťahu k obrane žalovaného, nakoľko povinnosť preukázať nepoctivý zámer dlžníka zaťažuje žalobcu. Žalovaný totiž nemá povinnosť preukazovať svoj poctivý zámer.

23. Súd ďalej uviedol, že zamietol návrh žalobcu na vykonanie dokazovania výsluchom žalovaného, keďže medzi stranami neboli sporné také skutkové tvrdenia, ktoré by jeho výsluchom bolo potrebné preukázať. Súd poukázal na to, že žalobca, ktorého zaťažuje dôkazné bremeno, má v konaní povinnosť tvrdenia a povinnosť na preukázanie svojich tvrdení navrhnuť dôkazy. Skutočnosti, ktoré má žalobca primárne povinnosť tvrdiť nie je možné zisťovať z výsluchu žalovaného.

24. Súd ďalej konštatoval, že zamietol aj návrhy žalobcu na vykonanie dokazovanie dopytom na Sociálnu poisťovňu ohľadom výšky príjmov žalovaného za pol roka pred podaním návrhu na vyhlásenie konkurzu a pol roka po rozhodnutí o oddlžení. V prípade dopytu ohľadom príjmu žalovaného pred podaním návrhu na vyhlásenie konkurzu bola dôvodom zamietnutia návrhu skutočnosť, že žalobca existenciu platobnej schopnosti žalovaného neopieral o také skutkové tvrdenia, pre ktoré by zistenie výšky príjmov žalovaného bolo relevantné. Žalobca totiž platobnú schopnosť žalovaného opieral výlučne o možnosť žalovaného uhrádzať záväzky z príjmu čiastočne. Zistenie výšky príjmu žalovaného pred rozhodnutím súdu nemalo žiaden význam. Výšku príjmu žalovaného za pol roka po rozhodnutí o oddlžení rovnako nebolo relevantné zisťovať, keďže neplnenie nevymáhateľných záväzkov nie je dôvodom pre zrušenie oddlženia pre nepoctivý zámer.

25. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd podľa § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovanému, ktorý bol v konaní v celom rozsahu úspešný priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku.

26. Proti rozsudku v zákonnej lehote prostredníctvom právneho zástupcu podal odvolanie žalobca, ktorý navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu zrušil a aby vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

27. Žalobca v odvolaní uviedol, že napáda rozsudok v celom rozsahu a odvolanie podáva z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h) CSP.

28. Žalobca sa nestotožňuje s odôvodnením rozsudku uvedeným v bode 28. Žalobca podotýka, že súd prvej inštancie hovorí, že výklad žalobcu nemá oporu v texte zákona, ale i názor súdu prvej inštancie vyslovený v rozsudku nemá oporu v zákone a jedná sa o subjektívny názor súdu prvej inštancie, ktorý nie je správny a ani logický, pretože v takom prípade by si nikto nemohol vziať úver, či hypotéku, keďže podľa názoru súdu ten, kto môže síce splácať dlh v splátkach, nie je platobne schopný. Každý, kto

zo svojho príjmu môže splácať svoje dlhy je platobne schopný, pretože už z gramatického výkladu je zrejmé, že platobná schopnosť je schopnosť platiť.

29. Podľa žalobcu, ak by pripustil absurdný výklad súdu prvej inštancie, že platobne schopný je len ten, kto dokáže svojím majetkom pokryť svoje záväzky, tak by na našom území nebol platobne schopný nikto a navyše takýto výklad je v rozpore s pôžičkami, úvermi, či hypotékami, pretože práve účel pôžičiek, úverov a hypoték je v tom, že dlžník nemá dostatok majetku a potrebuje si požičať finančné prostriedky, na základe čoho je zrejmé, že takýto dlžník nedokáže pokryť svoje dlhy svojím majetkom a navyše je neopomenuteľnou skutočnosťou, že banky pri skúmaní bonity preverujú práve majetkové pomery dlžníka, a to najmä jeho príjem, z ktorého pri poskytnutí peňazí vychádzajú. Žalobca sa teda nemôže stotožniť a súhlasiť s argumentáciou súdu prvej inštancie uvedenou v bode 29. napadnutého rozsudku.

30. Žalobca ďalej uviedol, že v prípade pripustenia výkladu súdu prvej inštancie, za platobne neschopného sa pokladá každý dlžník, keď sú splnené zákonné podmienky v zmysle ustanovenia § 3 ods. 2 ZKR, tak potom aj dlžník, ktorý má napríklad tri záväzky v menších hodnotách a mesačný príjem 2.000,-Eur je platobne neschopný, ak má jeden záväzok 180 dní po lehote splatnosti, čo si mohol sám privodiť, aby splnil zákonné podmienky platobnej neschopnosti. Na základe uvedeného je podľa žalobcu zrejmé, že príjem dlžníka má naozaj podstatný vplyv na posúdenie platobnej schopnosti dlžníka.

31. Tvrdenia súdu prvej inštancie sú v zjavnom rozpore s tvrdeniami proklamovanými v podanej žalobe, nakoľko žalobca tou skutkovou okolnosťou, a to príjmom žalovaného deklaroval jeho platobnú schopnosť. Súd prvej inštancie však v rozpore s tvrdeniami uvedenými v podanej žalobe vyslovil závery, ktoré sú na jednej strane nesprávne a na druhej strane sú zásahom do procesných práv žalobcu, ktorým mu bola odňatá možnosť uskutočňovať mu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

32. Žalobca ďalej uviedol, že absolútne nesúhlasí s argumentáciou súdu prvej inštancie v bode 29. napadnutého rozsudku. Pokladá ju za nesprávnu, ale najmä za arbitrárnu a akoby nedokončenú a neaplikujúcu, či priam odkláňajúcu sa od prejednávaného sporu. Sám súd prvej inštancie potvrdil, že nie je možné vylúčiť, že dlžník sa sám môže úmyselne priviesť do stavu platobnej neschopnosti, pričom k uvedenému súd len uviedol, že v takom prípade je toto dôvodným pre zrušenie oddĺženia v zmysle § 166g ods. 2 písm. e) ZKR. Žalobca však podotýka, že jedným z dôvodov, pre ktorý sa domáha zrušenia oddĺženia žalovaného je práve uvedený dôvod, ktorý je uvedený priamo v žalobe. Súd preto pochybil a s predmetným dôvodom sa následne žiadnym spôsobom nevysporiadal. Navyše v tomto kontexte sám súd prvej inštancie popiera svoje vlastné tvrdenia, keď na jednej strane hovorí a striktné sa drží definície platobnej neschopnosti v zmysle § 3 ods. 2 ZKR a na strane druhej pripúšťa možnosť, že dlžník si môže sám navodiť stav platobnej neschopnosti, pričom v takom prípade súd pripúšťa, že pri hodnotení platobnej schopnosti/neschopnosti dlžníka je potrebné vziať zreteľ na skutkové okolnosti, ktoré môžu mať podstatný vplyv pri tomto posúdení.

33. Žalobca má za to, že ak je v možnostiach dlžníka postupne v mesačných splátkach hradiť všetky svoje záväzky, tak takýto dlžník je platobne schopný, nakoľko je schopný uhrádzať svoje záväzky. Pokiaľ súd prvej inštancie uvádza, že platobne schopný je len ten, kto dokáže splatiť svoje záväzky v celosti, tak tento výklad je nesprávny a nelogický, nakoľko pokiaľ by dlžník mal dostatok peňazí a majetku, nikdy by si nevzal žiaden dlh na svoju osobu. Podľa žalobcu závery súdu prvej inštancie postrádajú logickosť, realitu a prax.

34. Žalobca nesúhlasí ani so záverom súdu prvej inštancie vysloveným v bode 30. napadnutého rozsudku, ktorá argumentácia úzko súvisí so zamietnutím návrhu žalobcu na doplnenie dokazovania. V prípade, ak by súd umožnil žalobcovi uskutočniť jemu patriace procesné práva a umožnil by vykonanie dôkazov navrhnutých žalobcom, žalobca tak mohol preukázať ním deklarované skutočnosti o platobnej schopnosti žalovaného s ohľadom na jeho príjem a možnosť čiastočne uspokojovať jeho záväzky.

35. Žalobca tiež nesúhlasí ani so záverom súdu prvej inštancie ohľadom výkladu ustanovenia § 166g ods. 1 ZKR. Podľa žalobcu z legálnej definície poctivého zámeru jednoznačne vyplýva, že dlžník má poctivý zámer, ak po podaní návrhu na vyhlásenie konkurzu sa správa tak, že vynakladá úprimnú snahu riešiť svoje dlhy, čo znamená, že v prípade, ak má nejaký majetok alebo príjem, z tohto chce a prejaví snahu uspokojiť svojich veriteľov, pričom predmetné ustanovenie sa nemá vykladať len v tom zmysle,

že dlžník poskytuje súčinnosť správcovi, ktorú správcovi musí v rámci konkurzného konania poskytovať alebo že sa dlžník zamestná. Súd prvej inštancie opomenul tú časť citovaného ustanovenia, v ktorej sa deklaruje, že zo správania sa dlžníka po podaní návrhu možno usudzovať, že vynaložil úprimnú snahu riešiť svoje dlhy. Aplikujúc na daný spor žalovaný po podaní návrhu neprejavil žiadnu snahu o vyriešenie svojho dlhu, kedy nemožno prijať záver o jeho poctivom zámere.

36. Žalobca považuje za nesprávny aj záver deklarovaný súdom prvej inštancie v bode 32. napadnutého rozsudku. Žalobca poukázal na to, že v praxi sa otvára možnosť zneužívania inštitútu oddĺženia. Podľa žalobcu aktuálna právna úprava a najmä nejednotná súdna prax otvára možnosť zneužívania inštitútu oddĺženia zo strany dlžníkov, ktorí majú k dispozícii finančné prostriedky na čiastočnú úhradu svojich dlhov a napriek tomu si môžu tieto finančné prostriedky ponechať v celosti a tým zveľaďovať svoj majetok a veriteľom neposkytnúť nič, nakoľko využili oddĺženie - celkové zbavenie sa svojich dlhov a v konečnom dôsledku je týmto dlžníkom poskytnutá právna ochrana napriek tomu, že mnohí z nich nevrátili ani poskytnutú istinu.

37. Žalobca sa tiež nestotožnil s rozhodnutím súdu prvej inštancie ohľadom zamietnutia jeho návrhov na doplnenie dokazovania, a to jednak výsluch žalovaného a jednak dopyt na Sociálnu poisťovňu za účelom poskytnutia informácie o príjme žalovaného. Súd prvej inštancie nevykonal dôkaz, ktorý bol podľa názoru žalobcu významný a rozhodný pre rozhodnutie vo veci samej, nakoľko až poznaním výšky príjmu žalovaného sa mohla posúdiť jeho reálna majetková situácia a tým dôvodnosť podaného návrhu na vyhlásenie konkurzu na jeho majetok a nakoniec aj samotné posúdenie jeho poctivého zámeru. Bez vykonania tohto dôkazu, resp. všetkých troch navrhnutých dôkazov zo strany žalobcu došlo k zásahu do procesných práv žalobcu. V tejto súvislosti poukázal na právny názor vyslovený v náleze Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. II.ÚS 168/2019 zo dňa 21.11.2019.

38. Podľa žalobcu odôvodnenie súdu prvej inštancie ohľadom zamietnutia jeho návrhov na doplnenie dokazovania nekorešponduje so skutkovými okolnosťami proklamovanými v podanej žalobe, ako i v následných písomných a ústnych podaniach žalobcu v predmetnom spore. Súd prvej inštancie svoje zamietavé rozhodnutie k návrhom žalobcu na doplnenie dokazovania náležite ani neodôvodnil, čo žalobca pokladá za nesprávne a zákonné.

39. V súvislosti s vysloveným názorom žalobcu poukázal aj na právny názor vyslovený v rozhodnutí Krajského súdu v Bratislave č.k. 3CoKR/23/2020 a zároveň rozhodnutie Ústavného súdu SR sp.zn. III. ÚS 570/2016.

40. Žalobca má za to, že žalovanému nemožno poskytnúť právnu ochranu, nakoľko tento sa vyhol splateniu svojho dlhu voči žalobcovi, ako i iným veriteľom, a to napriek tomu, že svoje dlhy mohol splatiť.

41. Žalobca zároveň uviedol, že napadnuté rozhodnutie je nedostatočným spôsobom odôvodnené. Žalobca má za to, že nedostatočným odôvodnením súdneho rozhodnutia porušil súd práva žalobcu vychádzajúce z článku 46 ods. 1 Ústavy SR. V tejto súvislosti žalobca poukázal na judikatúru Ústavného súdu SR, ako aj Najvyššieho súdu SR.

42. Žalovaný sa prostredníctvom právneho zástupcu vyjadril k odvolaniu žalobcu podaním zo dňa 20.10.2022, v ktorom navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil a aby priznal žalovanému voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

43. Žalovaný považuje odvolanie žalobcu za nedôvodné, nakoľko súd prvej inštancie vec správne právne posúdil a jeho rozhodnutie je vecne správne.

44. Žalovaný nesúhlasí s tvrdeniami žalobcu v odvolaní, ktorými spochybňuje správnosť záveru súdu prvej inštancie o platobnej neschopnosti žalovaného v čase podania návrhu na vyhlásenie konkurzu, nakoľko podľa názoru žalobcu mal žalovaný príjem, z ktorého mohol aspoň čiastočne uhrádzať svoj záväzok voči žalobcovi. Podľa žalovaného tvrdenia žalobcu nemajú oporu v zákone, pričom žalovaný poukázal na zákonnú definíciu platobnej neschopnosti. Výklad žalobcu, že platobná schopnosť znamená schopnosť (možnosť) plniť 180 dní omeškaný splatný záväzok po častiach (v splátkach) nemá podľa názoru žalovaného žiadnu oporu v texte zákona. Takýto výklad by navyše celkom popieral samotnú podstatu platobnej neschopnosti a s tým spojený účel a zmysel konkurzného konania, nakoľko by

dochádzalo k zvýhodňovaniu jedného veriteľa na úkor ostatných. Žalovaný v tejto súvislosti poukázal na výzvu na úhradu dlžnej sumy zo dňa 12.07.2013, ktorú žalobca predložil a z ktorej má vyplývať, že mimoriadna splatnosť úveru nastala dňa 12.07.2013, pričom dlh žalovaného voči banke mal v tom čase predstavovať sumu 11.327,01 Eur. Zo zoznamu prihlásených veriteľov poskytnutého správcom konkurznej podstaty žalovaného vyplýva, že žalobca si prihlásil pohľadávku, ktorá v čase oddĺženia žalovaného mala predstavovať už sumu 13.501,37 Eur. Z uvedeného podľa žalovaného vyplýva, že žalovaný aj napriek tomu, že po vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru svoj dlh splácal, síce nepravidelne, aj to v prevažnej miere formou zrážok zo mzdy, jeho dlh neustále narastal. Teda v prípade žalovaného absentuje už aj žalobcom tvrdená schopnosť (možnosť) splniť predmetný záväzok po častiach (v splátkach). Z uvedeného vyplýva, že žalovaný bol v čase podania návrhu na oddĺženie dlhodobu v omeškaní s úhradou predmetnej pohľadávky, nesporne dlhšie než 180 dní. Pred podaním návrhu na oddĺženie bol teda žalovaný najmenej 180 dní platobne neschopný, preto čestné vyhlásenie nemôže byť nepravdivé, a teda v návrhu na oddĺženie vyhlásil, že je platobne neschopný a toto jeho vyhlásenie je pravdivé. Tiež skutočnosť, že na majetok dlžníka bolo v čase podania návrhu na oddĺženie vedené exekučné konanie a za súčasnej existencie plurality veriteľov, čo žalobca nerozporoval, dokazuje jeho platobnú neschopnosť a naplnenie podmienok vymedzených v § 2 ods. 3 ZKR definujúcom platobnú neschopnosť fyzickej osoby.

45. K tvrdeniu žalobcu o nepoctivom zámere žalovaného neplnením jeho záväzkov voči veriteľom aj po vyhlásení konkurzu na jeho majetok žalovaný uviedol, že ZKR v § 166c taxatívne vymedzuje okruh pohľadávok, na ktoré sa oddĺženie podľa § 166e ZKR nevzťahuje (tzv. oddĺžením nedotknuté pohľadávky). Sú to záväzky dlžníka, ktoré sú špecifické svojim subjektom na strane veriteľa, alebo sú to záväzky špecifické svojím obsahom. Aj napriek oddĺženiu dlžníka, veriteľom zostáva zachované právo domáhať sa plnenia z týchto záväzkov a na tieto záväzky sa nevzťahujú účinky § 167e a § 167f ZKR. Pohľadávka, ktorou disponuje žalobca nie je nedotknutou pohľadávkou, ale je pohľadávkou podľa § 166a ZKR, t.j. tou, ktorá sa uspokojuje konkurzom. Podľa názoru žalovaného nemožno od dlžníka, ktorý má viacerých veriteľov a nedokáže splácať všetky svoje záväzky žiadať, aby po procese oddĺženia nahrádzal funkciu správcu konkurznej podstaty a vlastným výpočtom zistil, ako môže aj naďalej svojich veriteľov uspokojovať. Žalovaný tvrdí, že je všeobecne známe, že o oddĺžení žiada skupina dlžníkov, od ktorých nemožno spravodlivo požadovať, aby konali s odbornou starostlivosťou, ktorá je kladená na správcu konkurznej podstaty a po svojom oddĺžení aby aj naďalej pomerne plnili svoje splatné záväzky, a to aj s ohľadom na možné poškodzovanie práv ostatných veriteľov a na to nadväzujúcu trestnoprávnu zodpovednosť. Z uvedeného je zrejmé, že nebolo zámerom zákonodarcu preniesť zodpovednosť za vyhotovenie akejkoľvek alternatívy splátkového kalendára na dlžníka oddĺženého konkurzom. Výklad zákona, ktorý prezentuje žalobca by bol nielen v rozpore so zámerom zákonodarcu, ale aj v rozpore so samotným inštitútom oddĺženia, ktorým je zbavenie dlžníka všetkých dlhov a umožnenie mu začať odznova. Dôraznú možnosť nového začiatku pre dlžníka kladie zákonodarcu aj tým, že v § 167h ods. 1 ZKR určil, že konkurzu podlieha iba majetok, ktorý patril dlžníkovi ku dňu vyhlásenia konkurzu. Majetok dlžníka, ktorý nadobudne po vyhlásení konkurzu má potom dlžníkovi slúžiť na to, aby sa opätovne zaradil do spoločnosti bez záväzkov.

46. Žalovaný ďalej poukázal na dôvodovú správu k zákonu č. 377/2016 Z.z., ktorým bol zavedený inštitút tzv. osobného bankrotu, alebo možnosť domáhať sa zrušenia oddĺženia pre nepoctivý zámer. Žalovaný tvrdí, že z vykonaného dokazovania nevyplývalo, že by sa žalobca domáhal vymoženia svojej pohľadávky voči žalovanému pred jej prihlásením do konkurzného konania, hoci v záujme ochrany svojho práva tak mohol urobiť. Žalovaný tiež poukázal na skutočnosť, že pohľadávka voči žalobcovi, resp. jeho predchodcovi vznikla na základe Zmluvy o úvere č. XX.XX.XXXX, zo dňa 08.11.2011, ktorá je svojou povahou a podstatou zmluvou spotrebiteľskou, s jednoznačným spotrebiteľským účelovým určením a pre jej kvalifikáciu na právny režim sú smerodajné ustanovenia Občianskeho zákonníka upravujúce spotrebiteľské zmluvy, ako aj ustanovenia zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov účinného v čase uzatvorenia predmetnej zmluvy. Žalovaný zastáva názor, že predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje všetky podstatné náležitosti stanovené zákonom o spotrebiteľských úveroch, v dôsledku čoho sa poskytnutý úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. V danom prípade predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje údaj o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť (§ 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch). Zmluva obsahuje len údaj o celkovej výške nákladov spotrebiteľa podľa § 2 písm. h) zákona o spotrebiteľských úveroch. Celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť musí byť vyjadrená ako súčet celkovej výšky spotrebiteľského

úveru a celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom, pričom do celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom sa zarátavajú všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ako aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere. Celkové náklady spotrebiteľa sú rozdielnou veličinou oproti celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, ktorá je tvorená súčtom samotného spotrebiteľského úveru. Slovo súčet z jazykového významu znamená výsledok sčítania, čo v tomto prípade znamená výsledok sčítania celkovej sumy poskytnutého úveru a celkových nákladov spojených so spotrebiteľským úverom. Osobitná úprava spotrebiteľských úverov je vo svojich ustanoveniach striktná a prísna, pričom vyžaduje ako nevyhnutnú súčasť každej zmluvy o spotrebiteľskom úvere uvedenie všetkých obligatórnych náležitostí vymienených *expressis verbis* ustanovením § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, pričom neuvedenie, resp. aj nesprávne, zmätočné, neúplné alebo nezrozumiteľné uvedenie niektorej zo zákona požadovaných obligatórnych náležitostí má rovnaký následok vyplývajúci zo zákona, konkrétne z ustanovenia § 11 zákona o spotrebiteľských úveroch. Žalovaný tiež zotrval na námietke, že poskytovateľ úveru nevyhodnotil dostatočne s odbornou starostlivosťou schopnosť žalovaného splácať poskytnutý úver v zmysle § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch. Žalovaný tvrdí, že z predmetnej úverovej zmluvy vyplýva, že účelom úveru bola aj úhrada skorších úverových záväzkov. Už v čase uzavretia úverovej zmluvy bolo teda zrejmé, že žalovaný nie je schopný splácať svoje predchádzajúce záväzky. Zároveň poskytovateľ úveru poznal príjem žalovaného, ktorý bol v čase poskytnutia úveru vo výške 460,-Eur mesačne. Pri takejto výške príjmu, vychádzajúc z mesačnej splátky 172,90 Eur, berúc do úvahy mesačnú splátku iných úverov a pôžičiek vo výške 336,-Eur a nevyhnutné životné potreby žalovaného, nie je splnený predpoklad schopnosti splácať poskytnutý úver. Takéto správanie bankového subjektu je nutné považovať za nezodpovedné a podania žaloby zo strany žalobcu skôr za vykazujúce prvky zneužívania výkonu práva, ktoré popiera zámer zákonodarcu pri zavedení inštitútu žaloby na zrušenie oddĺženia.

47. Žalovaný tiež poukázal na § 166f ods. 1 ZKR, podľa ktorého dôkazné bremeno nesie veriteľ, ktorý podal žalobu a ten musí preukázať, že žalovaný nemal poctivý zámer. Podľa názoru žalovaného žalobca neunesol dôkazné bremeno splnenia podmienok pre zrušenie oddĺženia pre nepoctivý zámer žalovaného. Žalobca sa obmedzil len na všeobecné konštatovanie, že žalovaný nemal pri oddĺžení poctivý zámer, pričom neuviedol žiadne konkrétne skutočnosti a nepredložil, resp. neoznačil relevantné dôkazy preukazujúce jeho tvrdenia. Žalovaný zastáva názor, že v čase podania jeho žiadosti o oddĺženie boli splnené podmienky na vyhlásenie konkurzu, nakoľko žalovaný v čase podania žiadosti preukázal, že je po lehote splatnosti s viacerými peňažnými záväzkami, je voči nemu vedená exekúcia a nachádzal sa v takej životnej situácii, ktorá nebola z dlhodobého hľadiska únosná. Zároveň žalovaný nekonal nepoctivo s úmyslom ukrátiť veriteľov, nakoľko žiaden z jeho záväzkov nevznikol bezprostredne pred podaním návrhu na vyhlásenie konkurzu. Žalovaný len využil len zákonnú právnu úpravu oddĺženia a nespadá do skupiny dlžníkov s nepoctivým zámerom. Ďalej žalovaný tvrdí, že účelom oddĺženia je zbaviť dlžníka, ktorý je fyzickou osobou jeho dlhov, aby ho dlhy neuspokojené v konkurze neprenasledovali po celý zvyšok jeho života, aby tieto dlhy negenerovali ďalší jeho úpadok a aby sa po stránke hospodárskeho zabezpečenia svojej ďalšej existencie mohol opäťovne postaviť na vlastné nohy.

48. Žalovaný zotrval na svojej námietke o nedostatku aktívnej vecnej legitímácii žalobcu, nakoľko podľa jeho názoru nie je žalobca veriteľom žalovaného a v prípade, že by ním aj bol, nie je veriteľom, ktorý bol oddĺžením žalovaného dotknutý. Žalovaný poukázal na právny názor vyslovený v rozsudku NS SR, sp.zn. 2Cdo/205/2009 z 29.06.2010.

49. Žalovaný tiež zastáva názor, že postúpenie pohľadávky z právneho predchodcu žalobcu na samotného žalobcu je v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka neplatné pre rozpor so zákonom, pretože neboli splnené podmienky pre postúpenie pohľadávky v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách v nadväznosti na ustanovenie § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka.

50. Žalovaný tiež uviedol, že z dôkazov predložených žalobcom má vyplývať, že banka vyhlásila mimoriadnu splatnosť celého úveru listom zo dňa 12.07.2013, označeným ako výzva na splnenie úveru s príslušenstvom, pričom predmetný jednostranný právny úkon banky je podľa žalovaného neplatným právnym úkonom podľa § 39 Občianskeho zákonníka pre rozpor so zákonom, konkrétne pre rozpor s § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase mimoriadneho zosplatenia, nakoľko žalovaný nebol zo strany banky vopred, v lehote nie kratšej ako 15 dní, upozornený na uplatnenie tohto práva. Podľa žalovaného žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal, že by k uplatneniu práva vyhlásiť

úver za predčasne splatný v celosti došlo najneskôr po uplynutí 3 mesiacov od omeškania so zaplatením splátky, za stavu, keď banka súčasne vopred, v lehote nie kratšej ako 15 dní, upozornila žalovaného ako dlžníka na uplatnenie tohto práva. Vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru listom zo dňa 12.07.2013 je potom neplatným právnym úkonom, ktorý nemôže vyvolať žiadne právne účinky.

51. Podľa žalovaného ďalej listom zo dňa 12.07.2013 neboli splnené podmienky na postúpenie pohľadávky pre rozpor s ustanovením § 92 ods. 8 zákona o bankách. V danom prípade konkrétne absentuje následná písomná výzva banky na zaplatenie dlhu, po uplynutí 90 kalendárnych dní po dni mimoriadnej splatnosti úveru. Vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru banky listom zo dňa 12.07.2013, ktoré obsahovalo výzvu na splatenie celej pohľadávky zosplatennej ku dňu 19.07.2011 je potrebné posúdiť ako neplatné pre rozpor so zákonom. Potom je bez právneho účinku aj výzva obsiahnutá v predmetnom oznámení, ktorá žalovaného vyzývala na zaplatenie celej zosplatennej pohľadávky, a teda táto výzva nie je výzvou podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách. Žalovaný je preto názoru, že žalobca nepreukázal, že by pohľadávka banky voči žalovanému bola v čase jej postúpenia na žalobcu spôsobilá na postúpenie v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách, postúpenie je v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka absolútne neplatné a žalobca nie je v spore aktívne vecne legitimovaný, pretože na neho neprešla žalovaná pohľadávka.

52. Žalovaný tiež poukázal na to, že ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách neupravuje len administratívne povinnosti banky pri ochrane bankového tajomstva, ale ustanovuje aj osobitné podmienky platnosti zmluvy o postúpení pohľadávky bankou, ide teda o lex specialis vo vzťahu k všeobecným ustanoveniam Občianskeho zákonníka o postúpení pohľadávky. V tejto súvislosti poukázal žalovaný na rozsudok NS SR sp.zn. 1Cdo/147/2017 zo dňa 24.04.2018.

53. Žalovaný tiež poukázal na právny názor vyslovený v rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 43CoKR/4/2022 zo dňa 26.05.2022.

54. Žalovaný teda tvrdí, že žalobca nemohol nadobudnúť postavenie veriteľa žalovaného. V prípade záveru o platnom zosplatení celého úveru listom zo dňa 12.07.2013, ktorá splatnosť celého úveru bola stanovená na deň 12.07.2013, pričom pri uplatňovaní 3-ročnej premlčacej lehoty by mala byť predmetná pohľadávka premlčaná, nakoľko premlčacia doba uplynula dňa 13.07.2016, a preto sa pohľadávka žalobcu z titulu predmetnej zmluvy o úvere stala nevymáhateľnou v dôsledku premlčania. Ak sa pohľadávka žalobcu stala nevymáhateľnou už v čase pred oddĺžením žalovaného, transformovala sa do podoby naturálnej obligácie a skutočnosť, že neskôr pribudol ďalší zákonný dôvod spôsobilý transformovať pohľadávku do naturálnej obligácie, už jej nevymáhateľnosť nemenil, ani neposilňoval. Ak si žalobca svoju pohľadávku v súdnom konaní neuplatnil, a teda účinky spočívania premlčacej doby nevyvolal, nemôže svoje pochybenie nahrádzať tým, že bude tvrdiť, že pohľadávka sa stala nevymáhateľnou v dôsledku oddĺženia. Z týchto dôvodov podľa žalovaného žalobca nepreukázal že je veriteľom žalovaného, nepreukázal existenciou pohľadávky voči žalovanému, nepreukázal, že bol oddĺžením žalovaného dotknutý a tiež nepreukázal ani jeden dôvod pre zrušenie oddĺženia žalovaného pre nepoctivý zámer žalovaného.

55. K vyjadreniu žalovaného sa prostredníctvom právneho zástupcu vyjadril žalobca podaním zo dňa 31.10.2022, v ktorom zotrval na podanej žalobe a podanom odvolaní v celom rozsahu z dôvodu, že žalovaný v rámci svojho vyjadrenia k podanému odvolaniu neuviedol žiadne také rozhodujúce skutočnosti, ktorými by preukázal správnosť napadnutého rozhodnutia.

56. Žalobca tvrdí, že napadnuté rozhodnutie nie je vecne správne a vychádza z nesprávneho právneho posúdenia. Žalobca podotkol, že nespochybňuje inštitút oddĺženia, ale v každom jednom prípade je nevyhnutné vziať do úvahy všetky skutkové okolnosti, ktoré majú podstatný vplyv pri posúdení poctivého/ nepoctivého zámeru dlžníka.

57. Žalobca tvrdí, že na platobnú neschopnosť nemožno nazerať len z čisto formálneho hľadiska, teda z hľadiska naplnenia formálnych znakov platobnej neschopnosti v zmysle § 3 ods. 2 ZKR, nakoľko splnenie týchto zákonných podmienok môže sám dlžník svojím možným podvodným konaním spôsobiť tým, že prestane splácať jeden zo svojich záväzkov, aby naplnil zákonom požadovanú dobu omeškania po dobe splatnosti. Žalobca tiež zastáva názor, že ak dlžník v čase podania návrhu na vyhlásenie konkurzu na jeho majetok disponuje príjmom postačujúcim na čiastkovú úhradu jeho dlhov, takýto dlžník nemá využiť

konkurz formou oddlženia, teda celkového zbavenia sa svojich dlhov, nakoľko v takom prípade ide o jednoznačne o zneužitie tohto inštitútu.

58. Ďalej žalobca poukázal na § 166g ods. 1 ZKR a uviedol, že žalovaný žiadnym spôsobom nepreukázal, že by oslovil žalobcu, prípadne iného jeho veriteľa za účelom vyriešenia jeho dlhov. Žalovaný mal osloviť či už žalobcu alebo iného jeho veriteľa a dohodnúť sa s ním na inej, pre žalovaného lepšej úhrade jeho záväzku, čím by prejavil svoju snahu o vyriešenie svojich dlhov, ale žalovaný naopak neprejavil žiadnu snahu o vyriešenie svojich dlhov a využil inštitút, ktorým sa zbavil všetkých svojich dlhov.

59. Žalobca tiež zotrval na svojej argumentácii proklamovanej v podanom odvolaní o nesprávnosti záveru súdu prvej inštancie. Podľa neho nemožno súhlasiť, že dlžník, ktorý má nemalý príjem a využije inštitút oddlženia má poctivý zámer, nakoľko takýto dlžník sa zbaví svojich záväzkov, čím zasiahne do ústavného majetkového práva svojich veriteľov a svoj príjem si v celosti nechá a tento si „užíva“ bez potreby uspokojenia svojich veriteľov. Žalobca to nepovažuje za poctivý zámer. Ďalej tvrdí, že žalovaný nebol v čase podania návrhu na vyhlásenie konkurzu platobne neschopný, nakoľko bolo v jeho možnostiach a v majetkových pomeroch čiastočne uspokojovať pohľadávku žalobcu, či iných veriteľov v postupných mesačných splátkach, čím by prejavil úprimnú snahu a svoj poctivý zámer.

60. Podľa žalobcu ani skutočnosť, že žalovaný mal viacero veriteľov aj bez znalosti výšky ich pohľadávok nie je samo o sebe relevantnou na vyslovenie záveru o platobnej neschopnosti žalovaného. Aj v prípade, ak dlžník má aj desať veriteľov, je jedno koľko veriteľov a aj aké sú výšky ich pohľadávok, nakoľko ak žalovaný disponuje príjmom postačujúcim aj na čiastkovú úhradu svojich záväzkov, to znamená, že má príjem na to, aby každému svojmu veriteľovi dokázal mesačne splácať sumu vo výške 30,-Eur, nemožno hovoriť o platobnej neschopnosti a práve týmto by žalovaný prejavil svoj poctivý zámer, že sa nechce svojich dlhov zbaviť, ale že tieto chce riešiť. Žalobca tiež zotrval na tom, že preukázal, že pohľadávka bola na žalobcu postúpená v súlade so zákonom a zmluva o úvere obsahuje všetky zákonom požadované náležitosti. Žalobca tiež podotkol, že žalovaný do oddlženia nikdy nenamietal pohľadávku žalobcu, preto je jeho argumentácia v tomto konaní účelová a zároveň právne irelevantná, nakoľko predmetom tohto súdneho konania je posúdenie poctivého zámeru dlžníka.

61. Žalovaný sa vyjadril k vyjadreniu žalobcu podaním zo dňa 14.12.2022, v ktorom tvrdí, že odvolanie žalobcu je nedôvodné, keďže súd prvej inštancie vec správne právne posúdil a jeho rozhodnutie je vecne správne.

62. Žalovaný nesúhlasí s argumentáciou žalobcu o platobnej neschopnosti žalovaného v čase podania návrhu na vyhlásenie konkurzu z dôvodu, že žalovaný mal mať príjem, z ktorého mohol aspoň čiastočne uhrádzať svoj záväzok voči žalobcovi. Zároveň žalovaný zopakoval tvrdenia uvádzané v predchádzajúcom vyjadrení. Preto žiadal napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť a priznať mu nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi.

63. Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, prejednal vec podľa ustanovení § 379 a § 380 ods. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), bez nariadenia pojednávania podľa ustanovenia § 385 ods. 1 CSP, pretože nie je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie vykonané súdom prvej inštancie a nevyžaduje to ani dôležitý verejný záujem. Rozsudok bol v zmysle § 378 ods. 1 a § 219 ods. 1 CSP odvolacím súdom verejne vyhlásený, čo bolo v zmysle § 219 ods. 3 CSP oznámené na úradnej tabuli krajského súdu. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca sa domáhal zrušenia oddlženia pre nepoctivý zámer žalovaného na tom skutkovom základe, že žalovaný v čase podania návrhu na vyhlásenie konkurzu nebol platobne neschopný, keď mal dostatočný príjem na postupnú úhradu svojich záväzkov. Ako druhý dôvod pre zrušenie oddlženia pre nepoctivý zámer označil skutočnosť, že žalovaný sa úmyselne priviedol do platobnej neschopnosti, aby bol oprávnený podať návrh, čo však v žalobe žalobca skutkovo bližšie neopísal a ako ďalší dôvod pre zrušenie oddlženia pre nepoctivý zámer označil skutočnosť, že žalovaný po podaní návrhu nevykonal úprimnú snahu svoj dlh v rámci svojich možností splatiť, keďže po vyhlásení konkurzu nevykonal v prospech žalobcu žiadne úhrady svojho záväzku, aj keď bol zamestnaný. Žalobca na preukázanie svojich tvrdení navrhol vykonať dokazovanie výsluchom žalovaného, ako aj dopytom na Sociálnu poisťovňu ohľadom výšky príjmu žalovaného za polroka pred podaním návrhu na vyhlásenie konkurzu a za polroka po rozhodnutí o oddlžení. Súd prvej inštancie návrhy na vykonanie dokazovania zamietol z dôvodu, že žalobca existenciu platobnej schopnosti

žalovaného neopieral o také skutkové tvrdenie, pre ktoré by zistenie výšky príjmov žalovaného bolo relevantné. Zároveň súd dospel k záveru, že žalobca nezvládol dôkazné bremeno preukázania svojich tvrdení o tom, že žalovaný pri podaní návrhu na vyhlásenie konkurzu nemal poctivý zámer a žalobu žalobcu napadnutým rozsudkom zamietol.

64. Z obsahu spisu vyplýva, že Poštová banka, a.s. poskytla žalovanému úver vo výške 11.000,-Eur, s výškou mesačnej splátky 171,24 Eur, pričom zo zmluvy o úvere vyplýva, že sú v nej uvedené výšky mesačných splátok iných úverov v celkovej výške 336,-Eur, s odhadovaným zostatkom úverov 9.000,-Eur. Zároveň zo zmluvy o úvere vyplýva, že čistý mesačný príjem žalovaného je v zmluve uvedený v sume 460,-Eur. Z listu Poštovej banky, a.s. zo dňa 12.07.2013 adresovaného žalovanému vyplýva, že pohľadávka zo Zmluvy o úvere sa stala predčasne splatnou v celom rozsahu ku dňu 12.07.2013 a výška dlžnej sumy predstavovala 11.327,01 Eur. Ďalej zo spisu vyplýva, že Poštová banka, a.s. postúpila na žalobcu pohľadávku voči žalovanému zo Zmluvy o úvere Zmluvou o postúpení pohľadávok č. I/2016 zo dňa 06.10.2016. Tiež zo spisu vyplýva, že žalovaný v zozname veriteľov označil 9 veriteľov, pričom tieto skutočnosti sporné medzi stranami sporu neboli.

65. Dňa 21.05.2019 bol podaný zo strany CPP návrh na Okresný súd Žilina na povolenie oddĺženia žalovaného, ktorá skutočnosť sporná nebola. Na základe takto podaného návrhu Okresný súd Žilina uznesením sp.zn. 7Odk/157/2019-20 zo dňa 29. mája 2019 vyhlásil konkurz na žalovaného a zbavil ho všetkých dlhov, ktoré môžu byť uspokojené iba v konkurze na majetok dlžníka, a to v rozsahu, v akom nebudú v konkurze uspokojené, ktoré rozhodnutie bolo zverejnené v Obchodnom vestníku č. 107/2019 dňa 05.06.2019.

66. Zo sumárneho prehľadu veriteľov predloženého správcom konkurznej podstaty vyplýva, že žalobca si prihláškou uplatnil voči žalovanému v konkurznom konaní pohľadávku vo výške 13.501,37 Eur, pričom správca ju považoval za zistenú v uplatnenej sume.

67. Dňa 18.12.2019 bolo zverejnené v Obchodnom vestníku č. 244/2019 pod sp.zn. 7Odk/157/2019 oznámenie správcu konkurznej podstaty žalovaného o zrušení konkurzu z dôvodu, že konkurzná podstata nepokryje náklady konkurzu.

68. Z indikatívnej informácie z Centrálného registra exekúcií vyhotoveného ku dňu 01.04.2019 vyplýva existencia exekučného konania voči žalovanému pod sp.zn. 193Ex/41/2019.

69. Podľa § 166f ods. 1 zákona č. 7/2005 Z.z. zákona o konkurze a reštrukturalizácii v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZKR“), veriteľ, ktorý bol dotknutý oddĺžením, má právo domáhať sa zrušenia oddĺženia návrhom na zrušenie oddĺženia podaným voči dlžníkovi alebo jeho dedičom do 6 rokov od vyhlásenia konkurzu alebo určenia splátkového kalendára na súde, ktorý rozhodol o oddĺžení, ak preukáže, že dlžník nemal pri oddĺžení poctivý zámer. Ak je takýchto návrhov viac, súd ich spojí na spoločné konanie. Vo veci samej rozhoduje súd rozsudkom.

70. Podľa § 166g ods. 1 ZKR v znení účinnom do 16.07.2022, dlžník má poctivý zámer, ak z jeho správania po podaní návrhu možno usudzovať, že vynaložil úprimnú snahu riešiť svoj dlh v medziach svojich možností a schopností, najmä ak poskytoval správcovi a veriteľom potrebnú súčinnosť, vynaložil snahu získať zamestnanie, zamestnal sa alebo si zabezpečil iný zdroj príjmov, v prípade nie nepatrného dedenia, daru alebo výhry zo stávky alebo hry ponúkol aspoň polovicu takéhoto zdroja dobrovoľne veriteľom na uspokojenie nevymáhateľného dlhu, prípadne vynaložil snahu o zaradenie sa do spoločnosti alebo sa do spoločnosti opätovne zaradil.

71. Podľa § 166g ods. 2 ZKR, dlžník nemá poctivý zámer najmä, ak
e) zo správania sa dlžníka pred podaním návrhu možno usudzovať, že sa úmyselne priviedol do platobnej neschopnosti, ak by bol oprávnený podať návrh,
f) v čase podania návrhu dlžník nebol platobne neschopný, aj keď o tom vedel alebo s prihliadnutím na okolnosti musel vedieť,
h) zo správania sa dlžníka pred podaním návrhu možno usudzovať, že mal snahu poškodiť svojho veriteľa alebo zvýhodniť niektorého veriteľa.

72. Po zhodnotení skutočností zistených z predloženého spisu dospel odvolací súd k záveru, že súd prvej inštancie v tejto veci dostatočne zistil skutkový stav a zistené skutočnosti správne posúdil, keď vydal napadnutý rozsudok, ktorým žalobu v celom rozsahu zamietol. Odvolací súd sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, na ktoré týmto v zmysle § 387 ods. 2 CSP odkazuje.

73. Odvolací súd konštatuje, že pri podaní návrhu na zrušenie oddĺženia pre nepoctivý zámer je súd povinný vždy prihliadnuť v každom jednotlivom prípade na individuálne pomery toho ktorého dlžníka. Žalobca v podanom odvolaní namieta skutočnosť, že súd prvej inštancie nevykonal ním navrhnuté dokazovanie výsluchom žalovaného, ako aj vyžiadaním zo strany Sociálnej poisťovne, a.s. príjem žalovaného, a to polroka pred vyhlásením konkurzu, ako aj v období polroka po jeho vyhlásení. Aj keď odvolací súd v obdobnej veci žalobcu vzhliadol tento odvolací dôvod, a to v konaní č. 41Cob/24/2022 za dôvodný, v danom prípade dospel odvolací súd k názoru, že vykonanie takéhoto dôkazu navrhnutého zo strany žalobcu by bolo nadbytočné a neekonomické, nakoľko z dôkazov predložených v spise jednoznačne vyplýva, že v danom prípade žalovaný nikdy nepodnikal, mal príjem jedine z pracovného pomeru, ktorý bol v konaní vierohodne preukázaný vo výške 660,-Eur brutto. V konaní č. 41Cob/24/2022 však žalovaná okrem toho, že bola zamestnaná bola aj podnikateľkou, následkom čoho skutočný príjem žalovanej v tomto konaní a pravdivosť jej tvrdení bolo možné overiť len dotazom na Sociálnu poisťovňu a.s. Keďže v danom prípade, ako už bolo uvedené bol žalovaným vierohodne preukázaný jeho príjem, odvolací súd zamietnutie návrhu na doplnenie dokazovania navrhovaného zo strany žalobcu nepovažoval za vadu konania, následkom ktorej by bolo potrebné napadnuté rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie.

74. Odvolací súd konštatuje, že zámerom zákonodarcu úpravou oddĺženia fyzických osôb konkurzu v štvrtjej časti ZKR bolo riešenie sociálno-ekonomického problému dlžníkov, ktorí majú málo majetku a aj nízke príjmy a hodnota záväzkov spravidla významne presahuje hodnotu ich majetku. Takéto osoby sú na účely oddĺženia konkurzom považované za platobne neschopné. Okresný súd správne poukázal na to, že platobnú neschopnosť konkurzný súd neskúma pri vyhlásení konkurzu a rozhodnutí o oddĺžení takýchto fyzických osôb, ale zákonodarca dal všetkým veriteľom dlžníka, ktorí boli dotknutí oddĺžením dlžníka, možnosť domáhať sa v samostatnom sporovom konaní zrušenia oddĺženia pre nepoctivý zámer dlžníka.

75. Odvolací súd tiež konštatuje, že zmyslom a účelom návrhu na zrušenie oddĺženia pre nepoctivý zámer je dosiahnutie účinkov podľa § 166f ods. 4 ZKR, t.j. aby sa oddĺženie stalo voči veriteľom neúčinným a aby došlo v plnom rozsahu, v ktorom nebolo uspokojené k obnoveniu vymáhateľnosti a splatnosti pohľadávok. Účinok zrušenia oddĺženia pre nepoctivý zámer nie je samoučelný, ale spočíva v tom, že pohľadávky, ktorých je dlžník zbavený rozhodnutím o oddĺžení v zmysle § 166e s použitím § 166a ZKR, a ktoré nie sú veriteľmi vymáhateľné voči dlžníkovi, sa zrušením oddĺženia pre nepoctivý zámer obnovujú. Zrušenie oddĺženia pre nepoctivý zámer znamená obnovenie pohľadávok a možnosť uspokojenia veriteľov, ktorí túto možnosť po oddĺžení dlžníka stratili.

76. Okresný súd správne konštatoval, že dôkazné bremeno o nepoctivom zámere dlžníka v konaní o zrušenie oddĺženia dlžníka nesie žalobca práve tak, ako je žalovaný povinný preukázať svoju platobnú neschopnosť, ktorá sa v prípade prehlásenia o platobnej neschopnosti v návrhu na vyhlásenie konkurzu len predpokladá, a teda ide o vyvrátenú domnienku. V tomto kontexte odvolací súd uvádza, že predkladanie dôkazov a unesenie dôkazného bremena je v sporovom konaní úlohou a zodpovednosťou strán konania. Rovnako platí, že v sporovom konaní je súd limitovaný skutkovými tvrdeniami strán sporu, pričom sporové konanie sa riadi zásadou formálnej pravdy. Posúdenie otázky, ktorá strana sporu je povinná tvrdiť a svoje tvrdenia preukazovať dôkazmi, ako aj obsah tejto jej povinnosti, sa odvíja od hmotného práva. V tomto prípade preto existenciu skutkových okolností, ktoré zakladajú absenciu poctivého zámeru žalovaného je povinný preukázať žalobca, nakoľko v rámci dokazovania v sporovom konaní platí zásada, že každá strana musí uniesť dôkazné bremeno ohľadom svojho tvrdenia, t.j. kto tvrdí, ten dokazuje. Strana musí preukázať to čo tvrdí, len potom môže súd zobrať jej tvrdenia za základ svojho rozhodnutia.

77. Po preskúmaní veci odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné, nakoľko krajský súd dospel k záveru, že v priebehu konania pred súdom prvej inštancie nedošlo k takému postupu, ktorý by mal za následok vadu konania, následkom ktorej by došlo k nesprávnemu rozhodnutiu vo veci. Po oboznámení sa s postupom a celým priebehom konania pred súdom prvej inštancie odvolací

súd konštatuje, že nedošlo ani k nesprávnemu procesnému postupu, ktorým by žalobca ako odvolateľ mal znemožnené uskutočňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že by došlo k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces. Krajský súd uvádza, že žalobcovi nebolo odňaté žiadne právo, ani znemožnený výkon žiadneho práva, ktoré má zaručené procesno-právnym predpisom.

78. V preskúmvanej veci krajský súd nezistil dôvod k tomu, aby zo strany odvolacieho súdu došlo k zopakovaniu alebo k doplneniu dokazovania vykonaného pred súdom prvej inštancie. V danom prípade preto vychádzal zo skutkového zistenia súdom prvej inštancie. Po preskúmaní veci na základe podaného odvolania žalobcom dospel krajský súd k záveru, že súd prvej inštancie zistil v dostatočnom rozsahu skutkový stav potrebný pre rozhodnutie, vykonané dôkazy vyhodnotil v súlade s § 191 ods. 1 CSP a svoje rozhodnutie náležitým spôsobom odôvodnil podľa § 220 ods. 2 CSP, pričom s dôvodmi rozhodnutia súdu prvej inštancie sa krajský súd stotožňuje a v podrobnostiach na tieto dôvody odkazuje.

79. K odvolacej námietke žalobcu ohľadne právneho posúdenia veci okresným súdom odvolací súd poukazuje na zákonnú definíciu platobnej neschopnosti fyzickej osoby podľa § 3 ods. 2 tretia veta ZKR, podľa ktorej za platobne neschopnú sa považuje fyzická osoba, ak nie je schopná plniť 180 dní po lehote splatnosti aspoň jeden peňažný záväzok. Zákonná definícia teda nevyžaduje pluralitu veriteľov pri definovaní platobnej neschopnosti fyzickej osoby, vyžaduje však splnenie dvoch podmienok, a to existenciu aspoň jedného splatného peňažného záväzku a uplynutie doby viac ako 180 dní po splatnosti tohto záväzku, v rámci ktorej doby nie je fyzická osoba schopná plniť takýto splatný záväzok.

80. Odvolací súd zdôrazňuje, že pojem „platobná neschopnosť“ znamená taký majetkový stav dlžníka, ktorý vzhľadom na nedostatok finančných prostriedkov (vrátane iného finančného majetku okrem finančných prostriedkov) nedosahuje hodnotu v takej výške, aby bol spôsobilý na úhradu pohľadávky veriteľa v lehote 180 dní od splatnosti tohto záväzku. Preukázanie nepoctivého zámeru v danom prípade z dôvodov tvrdenia zo strany žalobcu o existencii platobnej schopnosti, je teda na strane žalobcu.

81. Odvolací súd zároveň zdôrazňuje, že za účelom definovania platobnej neschopnosti v ustanovení § 1 Vyhlášky č. 643/2005 Z.z. bol určený druh a výška finančného majetku, ktorého existencia vyvracia závery o platobnej neschopnosti, pričom sa má jednať o finančný majetok v hodnote takej, aby bol spôsobilý na krytie záväzkov dlžníka voči veriteľovi. Pri platobnej neschopnosti sa neposudzuje celkový majetkový stav dlžníka, t.j. existencia iného majetku, ale práve finančné prostriedky, resp. iný finančný majetok, ktorý má vplyv na posudzovanie platobnej schopnosti, t.j. na existenciu finančných prostriedkov, hotovosti, peňazí na účte alebo iného finančného majetku v takej hodnote, aby bol spôsobilý na krytie splatného záväzku.

82. Odvolací súd zároveň konštatuje, že ustanovenie § 3 ods. 2 posledná veta ZKR je zákonnou vyvratiteľnou domnienkou, za splnenia ktorej sa fyzická osoba považuje za platobne neschopnú. Odvolací súd preto nesúhlasí s názorom žalobcu, že pokiaľ môže dlžník splácať svoj dlh čo len v čiastočným malých splátkach, nie je platobne neschopný.

83. Čo sa týka odvolacej námietky žalobcu, že žalovaný pokiaľ bol zamestnaný, mal veriteľom splácať čiastočne dlh v splátkach aj po oddžení, odvolací súd nesúhlasí ani s týmto tvrdením žalobcu a stotožňuje sa s právnym názorom vysloveným súdom prvej inštancie v napadnutom rozsudku, v ktorom súd vyčerpávajúcim spôsobom odôvodnil, prečo sa nestotožnil s tvrdeniami žalobcu.

84. Odvolací súd zároveň dopĺňa, že žalovaný už pri uzatváraní zmluvy o úvere s právnym predchodcom žalobcu uviedol výšku mesačnej splátky iných úverov a pôžičiek v sume 336,-Eur, hoci deklaroval čistý mesačný príjem 460,-Eur a napriek tomu mu právny predchodca žalobcu poskytol úver vo výške 11.000,-Eur s výškou ďalšej mesačnej splátky v sume 171,24 Eur, kde muselo právnemu predchodcovi žalobcu byť zrejmé, že už v čase poskytovania úveru žalovanému nebol schopný zo svojho príjmu reálne všetky poskytnuté úvery a pôžičky splácať. Ďalej odvolací súd konštatuje, že aj keď predmetná zmluva o úvere bola uzatvorená v roku 2011, žalovaný mal snahu splácať svoj dlh voči právnemu predchodcovi žalobcu v splátkach, ktoré boli síce nižšie ako dohodnuté, avšak takýto postup žalovaného nemožno hodnotiť za taký, ktorý by bol v rozpore s poctivým zámerom. Tiež je nutné doplniť, že návrh na vyhlásenie konkurzu na majetok žalovaného bol podaný až v roku 2019, teda až 8 rokov po poskytnutí úveru žalovanému zo strany právneho predchodcu žalobcu. Zároveň v konaní bolo preukázané, že žalovaný nie je vlastníkom žiadneho majetku.

85. Odvolací súd zároveň poukazuje na právny názor vyslovený v rozsudku NS SR sp.zn. 10bdo/74/2021, ZSP 14/2023, z ktorého vyplýva, že predpokladom úspešnosti žaloby o zrušenie oddĺženia je, že veriteľ v zmysle § 166f ods. 1 zákona č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácie v znení neskorších predpisov preukáže, že dlžník nemal pri oddĺžení poctivý zámer. Kritéria na určenie nepoctivého zámeru sa týkajú najmä ekonomického správania dlžníka pred podaním návrhu na oddĺžovacie konanie, ako aj po rozhodnutí o oddĺžení.

86. Vzhľadom na vyslovený právny názor odvolací súd uvádza, že zo správania žalovaného ako dlžníka pred podaním návrhu na oddĺžovacie konanie nevyplýva ekonomické správanie, ktoré by nasvedčovalo tomu, že žalovaný by sa vyhýbal splneniu svojich záväzkov. Práve naopak, dostal sa do úverovej špirály, kedy jeden úver vyplácal následným úverom a vyvíjal snahu svoj záväzok voči právnomu predchodcovi žalobcu splniť, aj keď len čiastočne, avšak z takéhoto správania žalovaného nemožno vyvodiť záver o jeho nepoctivom zámere pri oddĺžení.

87. Pokiaľ je povinnosťou dlžníka podľa § 166g ods. 1 ZKR preukázať poctivý zámer, t.j. že po podaní návrhu na oddĺženie vynaložil úprimnú snahu riešiť svoj dlh v medziach svojich možností a schopností, odvolací súd poukazuje opäť na právny názor NS SR v konaní sp.zn. 10bdo/84/2021, z ktorého vyplýva, že správanie dlžníka sa posudzuje so zreteľom na jeho ekonomickú situáciu, osobné pomery a súčinnosť v oddĺžovacom konaní. V danom prípade v konaní bolo preukázané, že žalovaný po oddĺžení má jediný príjem, a to mzdu vo výške 660,-Eur brutto, pričom v oddĺžovacom konaní poskytol súčinnosť správcovi. Zároveň v konaní bolo preukázané, že žalovaný býva u rodičov, nevlastní žiaden majetok, a preto napadnuté rozhodnutie zohľadňuje osobné pomery žalovaného po podaní návrhu na oddĺženie.

88. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správne podľa § 387 ods. 1, 2 potvrdil.

89. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP a žalovanému, ktorý bol v odvolacom konaní úspešný priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % o ktorých výške rozhodne súd prvej inštancie postupom podľa § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník súdu prvej inštancie.

90. Rozhodnutie bolo jednohlasne schválené členmi odvolacieho senátu.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok dovolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok dovolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolaťel musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).